45ste jaar. — Nr 72. Zaterdag 18 Juni 1898.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centmes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 18 JUNI 1898.

Van alles wat.

Wanneer men den uitslag der kiezingen nagaat, zoo op wetgevend als op provinciaal terrein, dan komen twee hoofdzaken boven alles aan het licht.

Dat de kiezingen in haar geheel genomen, eene nieuwe en drukwekkende bevestiging zijn der principepen sedert 14 jaar door de katholieken aan het bewind vertolkt. Over dat punt kan er voor niemand twijfel bestaan.

Maar, waar het verschil van meening ontstaat, is wanneer deze vraag oprijst : is het socialism, hoofdgroep der oppositie, vooruit of achteruit gegaan?

Natuurlijk, wanneer ge de rookende grootspraak der aanbidders van de roode vlag voor klinkende munt aanneemt, wordt men er wel toegebracht aan hunne partij eene aanzienlijke uitbreidingskracht te geven en te gelooven dat zij zich in de nijverheidscentrums versterkt heeft en op den buiten ontelbare aanklevers wint.

Het is waarlijk te betreuren dat zekere conservatieven al dien bluf bereidwillig en onnoozel napraten.

Omdat het socialism hier en daar wat stemmen heeft bijgewonnen, is het daarom in heel het land in vooruitgang? Wel, evengoed kan men tot den achteruitgang besluiten, wanneer men rekenning houdt van de verliezen, op andere punten geleden, daar waar de rooden slechts bij balloteering zegepraalden, terwijl er vroeger hunne hele lijst bij de eerste stemming doorkwam.

Waarom overschatten zekere conservatieven de macht van 't socialism? Omdat zij, bij het natellen der cijfers, door de roode candidaten behaald, vergeten aftrek te doen van een aanzienlijk getal liberale stemmen die, uit hart tegen den godsdienst en het gouvernement, bij duizenden, soms bij tienduizenden, het socialistische stemmenaantal komen versterken.

Ten slotte is er eene niet minder belangrijke beschouwing, waarvan men rekening moet houden, te weten dat door de naam van « werkliedenpartij » de socialiste partij in hare rangen veel arbeiders gelokt heeft, die hoegenaamd geen socialisten zijn, die hunne kerkelijke plichten naleven en die nu eerst beginnen in te zien, dat men hen met een valsch uithangbord bedrogen heeft.

Alle conservatieven moeten dus, in plaats van te jammeren over den vooruitgang van het socialism, zich vol toewijding aansluiten bij de pogingen, rond hen aangericht met het doel talrijke werklië, die zich onwetend van de partij der orde hebben afgescheurd, te verlichten en terug in onze rangen te brengen.

***

Tijdens de kiezingen, hebben de socialisten eene tabel opgemaakt van groote en kleine loonen :

De Koning wint 9589 fr. per dag.

Verdeelen wij die 9589 fr. tusschen 6,000,000 Belgen, dat is voor ieder Belg 1/6 deel van eene centiem!

De graaf van Vlaanderen 545 fr. per dag.

Dat is voor ieder Belg min dan 1/100ste deel van eene centiem!

Een ambassadeur 100 fr. per dag.

Nemen wij 10 ambassadeurs, dat maakt 1000 fr.

Is voor ieder Belg 1 1/2 honderste deel van eene centiem!

Een minister wint 60 fr. per dag.

Er zijn 8 ministeriën, maar M. Vandenpeereboom bedient het oorlogsdepartement gratis, dus 7 maal 60 fr. is 420 fr.

Verdeeld tusschen 6,000,000 Belgen is dit voor ieder zeven duizendste deel van eene centiem.

Een aartsbisschop 60 fr. per dag.

Dat is voor ieder Belg het duizendste deel van eene centiem!

Een luitenant-generaal 50 fr per dag.

Nemen wij er 15, dat maakt 15 maal 50 of 750 fr per dag.

't Is weeral de kolossale som van gewillig 1/100ste deel van 1 centiem voor ieder Belg!

Een voorzitter van het beroepshof 25 fr. per dag. Nemen wij 6 voorzitters, dus 150 fr.

Is 2 1/2 duizendste deelen van eene centiem voor ieder Belg.

Ziedaar, Burgers, die algemeene gelijkstelling die de socialisten voor het onwetende volk vooruitzetten.

Ziedaar de natuurlijke schets van de algemeene verdeeling!

Schande! duizendmaal schande over de socialisten die met zulke regeeringlooze taal Koning en Vorstenhuis, rechters, regeerdeers en hooge officiers, bij het volk willen in onmin brengen!

***

Dat de socialisten, die zich de navolgers der *Commune* en van het schrikbewind verklaren zulke taal voeren, dat is logiek!

Immers, het schrikbewind deed den Koning en zijne familie onthoofden! De *Commune* verbeurde de goederen der ministers en stak hunne huizen in brand; zij schoot den Aartsbisschop en de generaals omver!

Als rechters stelde zij oude gevangenen aan en schurken en deed de rechters in hunne plaats opsluiten!

***

Francisque Sarcey schrijft :

« Het krielt in ons land van Jezuieten, dat is waar. Maar loopen zij u in den weg?

» Gij doet uwe zaken, en zij doen de hunne.

» Gij verkoopt uwen wijn, uw graan, uwe stoffen, uwe proza. Komen zij u in dien handel lastig vallen?

» Waarom dan laat ge hun niet met rust?

» Zij onderwijzen uwe kinderen.. Ja, indien gij ze hun toevertrouwt; maar ze zullen uwe kinderen niet onderwijzen tegen uwen dank.

» En wil uw vriend of uw gebuur naar de Jezuieten luisteren, wat gaat u dat aan?

» Wij moeten verdraagzaam zijn voor iedereen, zelfs voor de Jezuieten. »

Die Sarcey is een vermaard fransch schrijver, zonder geloof.

H. Sacramentsfeest.

H. Sacramentsfeest! Welk een overheerlijk feest! De triomfdag van het Katholiek geloof!

De straten getuigen het — zij zijn in een lusthof herschapen — overal groen en bloemen, om den Schepper te verheerlijken, die sedert duizende jaren de natuur met het kleed der eeuwig verjongde schoonheid tooit.

De huizen getuigen niet minder — al de godsdienstige voorwerpen der binnenkamer, waarvoor de vrome familie in vrome aandacht hare gebeden verricht, zijn voor vensters en deuren uitgestald; altaar is er aan altaar geregen; bloemen geuren en kaarsen branden, en de geheele stad, het geheele dorp, is een huis des gebeds geworden.

Daar nadert de feestelijke stoet. Alle klokken luiden, de vlaggen wapperen, de instrumenten schetteren, het TE DEUM LAUDAMUS, het LAUDA SION wordt met vervoering aangeheven, en breede scharen van in het maagdelijk wit gekleede kinderen stroomen uit de wijdgeopende kerkdeuren. De troonhemel, waaronder de verborgen Godmensch van het H. Sacrament wordt rondgedragen, vertoont zich ook in de verte, en al het volk valt op de knieën neder, om den God te aanbidden, die onder ons is verschenen en de wegenen wil zegenen, waarop wij dagelijks onze schreden zetten.

Dat is het tooneel, hetwelk het H. Sacramentsfeest overal te aanschouwen geeft : een tooneel, waarbij de Engelen des Hemels in zalige verukking tegenwoordig zijn, niet alleen daar waar aan de feestelijkheid door de aanwezigheid van hoogere geestelijke en wereldlijke overheid een grooter luister wordt bijgezet, maar ook in het kleinste gehuchtje, waar slechts eenvoudige landlieden de eerewacht van den Koning der koningen vormen.

Voor ons, katholieken, moet het eene eer en een geluk zijn op dien dag publiek ons geloof te toonen, met godvruchtig en ingetogen het H. Sacrament op zijnen doordocht te volgen, en onze huizen, straten en wegen te versieren.

Wat zijt Gij goed, verborgen God,
Die in den Hemel troont,
En hier in 't heilig Sacrament
Ons uwe liefde toont!

Algemeene uitslag der kiezingen.

Wij hebben dinsdag de bijzonderste uitslagen medegedeeld van de ballotteeringen voor de provincie, welke zondag hebben plaats gehad. Ziehier thans een overzicht van de veranderingen welke de kiezingen in de verschillende provincien hebben te weeg gebracht.

De katholieken behouden de meerderheid en de bestendige Deputatie in 6 provinciën op 9. De provincieraad van Limburg is uitsluitend katholiek. In Oost-Vlaanderen en Luxemburg is de katholieke meerderheid aangegroeid. In de provincie Namen hebben de katholieken 9 stemmen verloren.

In de provincie Luik zijn de socialisten achteruitgeslagen; in Henegouw hebben zij, daarentegen, bijgewonnen.

In den provincieraad van Luik blijven er nog 16 socialisten. Op 21 socialistische candidaten werden er slechts 11 gekozen. De katholieken tellen thans 29 raadsleden. Doch de meerderheid blijft vijandig; zij is samengesteld uit 51 radikalen, 16 socialisten en 8 liberalen.

In Henegouw waren slechts 6 uittredende socialisten. Hunne partij heeft 5 zetels gewonnen. De liberalen verliezen er zes. In den nieuwen raad hebben de liberalen nog 58 zetels, de socialisten 34 en de katholieken 27. Blijft te zien langs welken kant de liberalen zullen overhellen.

In Brabant hebben de liberalen veld gewonnen en aan de katholieken 6 zetels ontnomen; daarvan zijn zij er, in de balotteering, 3 aan de katholieken en 3 aan de socialisten verschuldigd.

Van 43 zetels zijn de katholieken gevallen op 36. De liberalen hebben er 59 en beschikken bijgevolg over de meerderheid. De bestendige Deputatie, die nu gemengd is, zal waarschijnlijk geheel liberaal worden.

De algemeene uitslag geeft het overwicht aan de katholieken. Zes provinciën op negen zijn in overgroote meerderheid katholiek en in de drie andere bedraagt hunne minderheid een derde der leden, tegenover meerderheden bestaande uit liberalen en socialisten.

Het getal provincieraadsleden bedraagt voor het land : **425 katholieken** tegen **235 liberalen, radikalen en socialisten te zamen.**

Voor de kiezing hadden de katholieken 421 zetels; de liberalen, radikalen, socialisten te zamen 237. De slotsom is dus dat wij in al de provinciale kiezingen te zamen twee zetels meer gewonnen dan verloren hebben.

De winst is klein, doch men moet bekennen dat behouden wat men heeft en nog bijwinnen — hoe weinig het ook zij — een goede uitslag is, als men tegen zoo talrijke en hardnekkige tegenstrevers heeft te kampen gehad.

De slachthuizen van Chicago.

VLEESCHSTEDEN.

Er bestaan in de Vereenigde-Staten wat men noemt vleeschsteden. Erg poëtiek is het niet, maar het is winstgevend. De verlichte landbouwers uit Amerika zullen u zeggen dat de Unie in twee strekken is verdeeld : de westelijke, waar de groote *ranchos* of fokkerijen zich bevinden en waar *cowboys*, in hunne leeren kleeren en op hunne kleine peerden als genageld, met de zweep en den *lazzo* duizenden stuks vee voor zich uitjagen; de oostelijke, de streek der groote steden, waar men al dit vleesch verbruikt.

Tusschen die twee is er eene scheidingslijn, getrokken door de drie steden Omaha, Kansas City en Chicago, die links het levend vee ontvangen en rechts het verzenden, in den vorm van doozen met opgelegd vleesch. Maar de belangrijkste dezer centrums is Chicago, welke om die reden de grootste kip kapstad der wereld wordt genoemd.

REUSACHTIGE AFMETINGEN.

De slachthuizen van Chicago liggen aan het uiteinde eener lange en breede avenue, waarvan de laatste huizen ongeveer het nummer 4300 dragen. Want gij weet, in dit land kunt gij met eenen vriend in dezelfde straat verblijven en toch zoo ver van malkaar wonen, als een burger uit Tongeren en een landbouwer te Rutten.

Men ziet eerst eene kolossale omheining, ongeveer zoo groot als 40 maal de Groote Markt te Tongeren. Barreelen loopen er rond, die de parken en wegen afsluiten.

Het is daar een oceaan van hoornbeesten : daar bevinden zich, in afwachting van den hamerslag die hen neervelt, 30.000 dieren, brullend en brieschend, dat soms hooren en zien vergaat.

Op de barreelen liggen platte planken, waarop zich de *stockmen* kunnen bewegen, die aan de dieren het eten verschaffen, ofwel hen met lange zweepen van het eene park in het andere en zoo in de slachterij drijven. En langsheen de wegen rijden *cowboys* te paard, door die brullende massa.

BEDRAG VAN DEN HANDEL.

Op zij is er eene bank voor de beenhouwers. Er worden daar, om slechts van de verkens te spreken, **7 millioen verkens per jaar** verkocht en gerekend aan 50 fr. het stuk, dit maakt **350 millioen frank.**

Voor ossen en schapen moet dit getal verdubbeld worden, zoodat men op dit punt der stad voor meer dan 800 millioen frank per jaar handel drijft; men mag er dus wel eene bank op nahouden.

Daarnevens ligt de *Cruelty Office*, het wreedhedenbureel. Het is de maatschappij tot bescherming der dieren. Men wil dat de dieren niet mishandeld worden voor hunne dood, dat zij in zachtheid sterven. Ziedaar wat men in België moest invoeren, tegen zekere schaapherders, die hunne honden africhten om de ooren der schapen af te bijten, zoo deze achterblijven of hunne pooten breken bij middel van stokslagen (!)

IN HET GEBOUW.

Laat ons het gebouw binnentreden, doorsneden door ware straten, waar de boys 70.000 stallen te onderhouden hebben. Er zijn daar 24,000 bedienden en langs de binnenplaatsen, gevuld met locomotieven en waggons, tonnen, kranen, enz., komt men in de gebouwen van bloed en dood.

Er bestaat in Europa eene legende, die zegt dat er te Chicago machienen zijn, voor welke het voldoende is een verken te plaatsen, opdat het van een anderen kant er zou uitkomen in hespen en worsten.

Die legende is het tegendeel der waarheid, en indien men zich over iets moet verwonderen, dan is het over de afwezigheid van machienen en de verwikkeling van het handwerk. Nooit werd de verdeeling van den arbeid verder gedreven; ieder heeft er weinig te doen, en doet het zonder leertijd. Den dag te voren was hij mijnwerker of pachter; het doet er niet toe : op een uur tijds weet hij wat hij te doen heeft; men geeft hem een klein deel der geheele werking, waaraan zonder het te weten, honderden handen meewerken; dit schaft het aanleeren af.

HET SLACHTEN DER VERKENS.

Men kan niet naar Chicago komen zonder in werkelijkheid te zien hoe een verken den inhoud wordt eener conservendoos.

Wanneer de kudden van park tot park, tot binnen het gebouw zijn gedreven, bevinden zij zich in eene vierkante plaats. In de zoldering is eene val, waardoor eene groote kram, aan eene op- en neergaande ketting vastgemaakt, plotseling te voorschijn komt, om in den hoop een der verkens vast te grijpen, en mee omhoog te sleuren.

Laat ons eene verdieping hooger gaan. De kram brengt het verschrikte en huilende dier, met den kop omlaag, voor den slachter, die den heelen dag niets anders te doen heeft dan zijn mes te ploffen in de keel der dieren, die de ketting omhoog brengt. Zijne klompen plassen in het bloed.

De ketting voert echter het dier mee, dat het doodsgereutel laat hooren, maar twee stappen verder laat het toestel het los en het valt in eene kuip kokend water.

En nu gaan de lijken van hand tot hand over en ieder haalt er uit wat zijne specialiteit is, dit alles zeer zuiver en bij stroomen waters.

HET SLACHTEN DER OSSEN.

Het dooden der ossen gaat evenzeer snel. Het beest kan niets zien en wordt in eene groote zaal, in een waggooneken geplaatst, welk het voert naar de *box*, in welke zijn laatsten stond geslagen is.

Een sterke kerel, met een hamer gewapend, gaat langsheenen den veroordeelden trein en, aan ieder compartiment, is het een hevige slag. Het dier valt, een der zijden van het waggooneken gaat open en de os stort neer op eene afschuivende helling, aan den voet van welke een slachter den genadeslag toebrengt en het dier met de pooten ophaalt. Alle 15 minuten vallen er aldus zoo 50 ossen.

Nauwelijks gedood, wordt de os gevild, geledigd; aan een riggel in de zoldering gehecht, sleurt men het dier voort en ieder neemt weer, wat hij noodig heeft. Er zijn in dit werkhuis altijd een 200-tal ossen onder de handen.

Het is een verschrikkelijk, bloedig vertrek. De grond is bedekt met een zwartachtig bloed en mannen vegen voortdurend dit bloed alsook de ingewanden in bijzonder geschikte riolen. Wie niet gewoon is te verblijven in zulk hol, wordt er spoedig misselijk en hijgt naar frissche lucht.

ALLES HANDWERK.

Alles wordt met de hand gedaan. Er is geen enkel machien, tenzij voor het maken van worsten, in de penserij, die ook de moeite weerd is om bezocht te worden.

Duizenden menschen kappen, snijden, zagen die bergen van vleesch, want men moet voort! Een machien zou kunnen beschadigd worden en stoppen, en menschen stoppen niet.

Een oogenblik stilstand zou eene verschrikkelijke verwarring doen ontstaan, want de slachters dooden altijd voort, de lijken komen altijd aan, men moet dit alles snijden en verdeelen in doozen en tonnen, want buiten wachten de treinen om ze te vervoeren naar de schepen, die ze zullen uitdeelen aan de winkeliers der geheele wereld.

Kunnen de slachters dan niet stoppen? Neen, want in de parken moet men voortdurend plaats maken voor het vee, dat uit het verre Westen aanhoudend wordt verzonden.

Men houdt geen stroom tegen, en evenmin houdt men het werk tegen in de groote slachthuizen van Chicago.

WINSTGEVEND BEROEP.

Van al dit vleesch wordt een derde gegeten door de Amerikanen, die het in ijswaggons thuis krijgen. De steden hebben geene slachthuizen; zij voorzien zich alleen in de vleeschsteden.

De rest wordt verzonden naar alle werelddeelen.

Het is een vuile, maar een winstgevende stiel. Om u ervan te overtuigen, moet gij die afschuwelijke wijk doorgaan, waar gij strunkelt over de riggels, en gaat dan eene wandeling doen, naar de aristocratische wijk van Lincoln Park; daar zult gij de weelderige kasteelen zien oprijzen en de rijke dames van Chicago zien uitrijden in de sierlijkste victorias, met raspeerden bespannen.

BETALING VAN HET LOON.

Nog eene merkwaardigheid is de betaling der bedienden en werklië.

Verbeeldt u een wagen, met vier paarden bespannen, gevoerd door twee policieagenten en langs iedere zijde nog een policieman te paard.

Binnen in den wagen zijn nog eenige policieagenten, die de brandkas bewaken.

Den dag dat de « pree » wordt betaald, rijdt die wagen rond in de gebouwen, en ieder werkman komt, met een kaart van den *foreman* of meestergast, zijn loon trekken aan een der 6 winketten, in den wagen aangebracht.

Die wagen dient voortdurend, dan om geld te dragen naar de banken der stad, dan om er geld te halen. Hij bevat soms millioenen en de policieagenten, met revolvers gewapend, verlaten hem nooit.

NIEUWS uit de stad en de omstreken

De *Bedevaart naar Scherpenheuvel* der conferentiën van St-Vincentius à Paulo is gesteld op MAANDAG 20 JUNI.

Vergadering der leden aan de statie om ui Tongeren te vertrekken ten 6,35 uren.

VOLKSBOND ST-MATERNUS. — Zondag 19 Juni, om 8 uren 's avonds, **groot Concert** in den *Volksbond St-Maternus*, met verlichting van den tuin.

Concordia. — SÉANCE LITTÉRAIRE ET MUSICALE, donnée par le Cercle choral « *Art et Charité* », dans la salle des fêtes de l'Hôtel de Ville, le 19 juin, à 4 1/2 heures, avec le concours désintéressé de M. HENRY BRIERS, de M. FORGEUR, ténor du Théâtre de Nantes, de M. ERZALLOW, violoniste.

PROGRAMME :

1. Cercle choral : Hymne à St Jean, datant des premiers temps de l'ère chrétienne.
2. M. Forgeur : A) Air de Joseph, de l'op. de Méhul.
B) La fleur que tu m'avais jetée, air de l'op. de Carmen, Bizet.
3. D'UN POÈTE BELGE, Conférence par M. Henry Briers.
15 minutes d'interruption.

2me PARTIE.

4. Cercle choral : Ave Verum, Mozart.
M. Forgeur : A) Puisque Mai est tout en fleurs, Flégier.
B) Sérénade à Ninon, P. Lacôme.
5. M. Erzallow : A) Rêverie, Vieuxtemps.
B) Danse. Brahms.

Prix des Places : **fr. 1,50.**

Tongeren. — M. Huybrigts heeft in de *Société Scientifique et littéraire du limbourg, te Tongeren*, de schatten getoond, die hij bij onvermoeide opzoekingen heeft opgegraven uit tot nu toe nog niet doorzochte grafheuvels van Hern-St-Hubert, in eenen der eigendommen van graaf de Renesse-Breidbach. Deze voorwerpen zijn uiterst belangrijk. Zij bevatten een volledig schildersgerief, een twintigtal bronzen kroesen, bevattende verven voor frescoschildering, houten penseelen, waarvan de uitgerafelde vezels voor hairen dienen, een passer, een potloodstift in plaaster gevat, en verder lampen, degens, een lansijzer, twee kapmessen met ivoren hechten, gordels, een halssnoer met 1500 blauwe glaskrallen, bronzen platen, een ivoren teerling met punten 1 tot 6, enz.

WERK DER BROODEN VAN DEN H. ANTONIUS. — *Ontvangene giften* : Voor eene bekomene gunst 10 fr. — Om eene gunst te bekomen 1 fr. — Bijzondere giften fr. 2.80 — fr. 0.50 — Voor eene bekomene gunst 1 fr. — Om eene gunst te bekomen 1 fr. — Erkentenis voor eene bekomene gunst 2 fr. Lauw. — Voor de brooden van den H. Antonius Fr. F. 1 fr. — Erkentenis aan den H. Antonius voor het bekomen van eene groote gunst 2 fr. — Een erkentelijk en beproefd hart fr. 2.10 — Naamloos fr. 0.40 — fr. 0.25 — fr. 2.50 — 1 fr. — fr. 2.5) — Om eene gunst te bekomen fr. 0.50 — Erkentenis aan den H. Antonius om eene groote genade bekomen te hebben, om eene genezing voort te zetten en om nog andere gunsten te bekomen. Naamloos 100 franken.

LIMBURGSCHE BEDEVAART
naar Belgisch Lourdes
TE OOSTACKER,

op Maandag 27 JUNI *aanstaande*, onder het bestier des E. H. Henckaerts, pastoor te Attenhoven.

SPECIALE TREIN.

Vertrekuren.	*Terugkomst.*
Tongeren 5 u. 02 m.	Gent (Hernisse) 17 u. 52 m.
Piringen 5 » 10 »	Aank. te Tongeren, 21 u. 31 m.
Jesseren 5 » 15 »	
Loon 5 » 25 »	
Ordingen 5 » 40 »	
Aankomst te Gent, 9 u.	

PRIJZEN DER PLAATSEN TOT OOSTACKER, (*Tram* inbegrepen).

	3e klas	2e klas
Tongeren	5,80 fr.	9,55 fr.
Jesseren	5,60 »	9,25 »
Loon	5,40 »	8,88 »
Ordingen	5,15 »	8,45 »

Rosmeer. — Op donderdag 9 Juni l. l., had in het gewoon lokaal de jaarlijke algemeene

DE HUT VAN ONKEL TOM

27ste VERVOLG.

— Wel zeker, natuurlijk. Ik ben er bijzonder op gesteld om hen alles te laten hebben wat zij maar noodig hebben. Mammy kan haren slaap op een of anderen tijd inhalen; daar is geen bezwaar in. Zij is het slaperigste stuk vleesch dat ik ooit gezien heb; naaiende, zittende of staande, overal valt dat schepsel in slaap. Men behoeft niet bang te zijn dat Mammy geen slaap genoeg krijgt. Maar de bedienden zoo te behandelen, alsof zij uitheemsche bloemen of porseleinen vazen waren, is inderdaad belachelijk, zeide Marie, terwijl zij zich in de diepte eener donzige sofa liet zinken, en een fraai geslepen reukfleschje opnam.

— Gij merkt wel, vervolgde zij met eene flauwe, echt damesachtige stem, gelijk de stervende ademtocht van eene arabische jasmijn, of iets even kwijnends en aetherisch, gij merkt wel, Nicht Ophelia, ik spreek niet dikwijls van mij zelve. Dat is mijne gewoonte niet. Om de waarheid te zeggen, ik heb er de kracht niet toe; maar er zijn punten waarover St-Clare en ik altijd verschillen. St-Clare heeft mij nooit gewaardeerd. Dat, geloof ik, is de grond van al mijne ziekelijkheid. St-Clare meent het goed, dat ben ik verplicht te gelooven; maar de mannen zijn eigenlievend van aard en hebben geen gevoel voor eene vrouw. Zoo denk ik ten minste.

Ophelia, die geen gering aandeel van de echte nieuw-engelsche voorzichtigheid bezat en zeer ongaarne in huiselijke geschillen betrokken werd, begon nu te zien dat haar iets van dien aard bedreigde; zij zette dus haar gezicht in de plooien eener stroeve onzijdigheid, haalde eene begonnen kous uit haren zak, die zij daar bewaarde als een specifiek middel tegen datgene wat volgens Dr Watts eene gewoonte van Satan is, als de menschen ledige handen hebben, en begon met ijver te breiden, tegelijk hare lippen dichtknijpende op eene manier die duidelijk zegde : Gij behoeft niet te probeeren om mij te doen spreken; ik wil niets met uwe zaken te doen hebben; kortom, zij keek nagenoeg zoo medelijdend als een steenen leeuw. Marie stoorde zich echter niet daaraan. Zij had iemand om tegen te praten en dat was genoeg. Nadat zij nog eens aan haar flakon had geroken, om hare krachten te herstellen, vervolgde zij :

— Gij moet weten, ik heb mijn vermogen en mijne bedienden in eigendom gehouden, toen ik met St-Clare trouwde, en heb een wettig recht om er op mijne eigene manier mede te handelen. St-Clare heeft zijn vermogen en zijne bedienden, en ik heb er volstrekt niet tegen dat hij daarmede naar zijnen eigen zin handelt; maar St-Clare wil zich altijd met het mijne bemoeien. Hij heeft wonderlijk buitensporige denkbeelden over allerlei dingen, vooral over de behandeling van bedienden. Hij doet waarlijk alsof hij zijne bedienden boven mij stelde en boven zich zelven ook : want hij laat zich allerlei last door hen veroorzaken en licht nooit eenen vinger op. Nu is St-Clare, wat sommige dingen betreft, schrikkelijk ongemakkelijk, zoodat hij mij bang maakt, hoe goedaardig hij er ook uitziet. Zoo heeft hij zich in het hoofd gezet dat er, wat er ook gebeuren mag, geen slag in huis mag gegeven worden, behalve door mij of door hem; en dat drijft hij door op eene manier, dat ik er mij waarlijk niet overheen durf zetten. Nu zult gij wel zien waar dat op uitloopt, want St-Clare zou de hand niet oplichten al liepen zij allen over hem heen, en ik, gij begrijpt wel hoe barbaarsch het zijn zou van mij te vergen om mij zoo te vermoeien. En toch, gij weet wel, die bedienden zijn niet anders dan volwassen kinderen.

— Daar weet ik niets van en ik dank den Heer dat ik er niets van weet, antwoordde Ophelia nu kortaf.

— O, gij zult het wel leeren en dat ten uwen koste, als gij hier blijft. Gij weet nog niet welke onverdragelijke, domme, losriemige, onredelijke, kinderachtige, ondankbare ellendelingen zij zijn.

Marie scheen altijd eene verwonderlijke kracht te bekomen, als zij aan dit onderwerp begon. Zij hield nu hare oogen open en scheen hare kwijnende zwakheid geheel te vergeten.

— Gij weet nog niet, vervolgde zij, en kunt nog niet weten, hoe eene huishoudster altijd en overal door hen geplaagd wordt. Maar het baat niet bij St-Clare daarover te klagen. Hij heeft dan de wonderlijkste redeneeringen. Hij zegt : wij hebben hen gemaakt wat zij zijn en moeten hen verdragen. Hij zegt dat al hunne gebreken aan ons te wijten zijn, en dat het wreed zou zijn eerst de schuld te veroorzaken en dan te straffen. Hij zegt dat wij in hunne plaats niet beter zouden doen; alsof er tusschen hen en ons vergelijkingen konden gemaakt worden.

— Gelooft gij niet dat de Heere hen uit een bloed met ons geschapen heeft? zeide Ophelia weder kortaf.

— Wel waarlijk niet! Dat zou wat moois zijn. Zij zijn een verneederd geslacht.

— Denkt gij niet dat zij onsterfelijke zielen hebben? zeide Ophelia, met toenemende verontwaardiging.

— O, natuurlijk, daar twijfelt niemand aan, antwoordde Marie geeuwende. Maar hen met ons op gelijken rang te plaatsen, alsof wij met elkander te vergelijken waren, dat is onmogelijk! En nu heeft St-Clare inderdaad wel met mij gesproken alsof het hetzelfde was, dat Mammy van haren man werd afgehouden, als het zijn zou als ik van den mijnen werd gehouden. Zoo kan men geene vergelijkingen maken. Mammy kan zulk een gevoel niet hebben als ik hebben zou. Het is geheel iets anders, dat spreekt van zelf; en toch houdt St-Clare zich alsof hij dat niet begreep, en praat alsof Mammy hare zwarte smeerige kinderen even lief zou hebben als ik Eva heb. Ja, eens heeft St-Clare mij werkelijk en ernstig willen overreden, dat het mijn plicht was, met mijne zwakke gezondheid en al wat ik lijd, Mammy terug te zenden en iemand anders in hare plaats te nemen. Dat was een weinigje te veel, zelfs voor mij, om te dragen. Ik toon niet dikwijls mijn gevoel. Ik maak er een regel van om alles in stilte te verduren, dat is het harde lot eener vrouw. Maar toen barstte ik toch uit, zoodat hij nooit weder daarover gesproken heeft. Maar uit zijn gezicht en uit kleinigheden die hij zegt, kan ik opmaken dat hij nog eveneens denkt; en dat is immers iemand tergen.

Ophelia keek, alsof zij zeer bang was dat zij tegen wil en dank iets zeggen zou; maar liet slechts hare breinaalden ratelen op eene manier, die zooveel zegde als men in een geheel boekdeel zou kunnen schrijven; indien Marie het maar had kunnen verstaan.

— Gij begrijpt dus, vervolgde deze, wat gij hier te stellen zult hebben. Een huishouden zonder eenigen regel, waar de bedienden allen hun eigen zin volgen, doen wat hun aanstaat en nemen wat hun aanstaat, behalve in zooverre, als ik met mijne zwakke gezondheid eenige orde heb gehandhaafd. Ik houd mijne zweep bij mij en sla er somtijds mede toe; maar het vermoeit mij al te veel. Als St-Clare dat maar wilde laten doen zooals anderen het doen.

— En hoe is dat?

— Wel, hen naar den calaboose of een van de andere plaatsen zenden om gestraft te worden. Dat is de eenige manier. Als ik niet zoo zwak en ziekelijk was, geloof ik dat ik hen met tweemaal zooveel geestkracht naar mijne hand zou zetten als St-Clare doet.

— En hoe zet hij hen dan naar zijne hand? zegde Ophelia. Gij zegt dat hij nooit slaat.

— Wel, mannen hebben een forscheren toon; voor hem is dat gemakkelijk; en bovendien, als gij hem ooit vlak in de oogen hebt gezien, zij hebben iets bijzonders, die oogen, en als hij ernstig spreekt, is er eene soort van flikkering in. Ik ben zelve bang daarvoor en de bedienden weten dan wel dat zij oppassen moeten. Ik zou zooveel niet kunnen doen met tieren en kijven, als St-Clare door een enkelen blik van zijn oog, als hij het ernstig meent. St-Clare behoeft zich geene moeite te geven, en dat is de reden dat hij geen gevoel voor mij heeft. Maar gij zult ondervinden, als gij in het huishouden komt, dat men zonder strengheid niet voort kan, zoo slecht, zoo logenachtig en zoo lui zijn zij.

— Het oude liedje, zegde St-Clare, op zijn gemak binnenkomende. Welk eene geduchte verantwoording zullen die slechte schepsels eindelijk eens hebben, vooral voor die luiheid! Gij ziet wel, nicht, vervolgde hij zich zoo lang als hij was op eene sofa tegenover die van Marie uitstrekkende, die luiheid is geheel onverschoonlijk in hen, bij het voorbeeld dat Marie en ik hun geven.

— O, St-Clare, nu maakt gij het al te erg! zegde Marie.

— Doe ik! Wel, ik dacht dat ik voor mijn doen al bijzonder goed sprak. Ik poog altijd kracht aan uwe gezegden bij te zetten, Marie.

— Gij weet wel dat ik het zoo niet gemeend heb, St-Clare.

— O, dan moest ik mij vergist hebben. Dank, lieve, dat gij mij te recht helpt.

— Gij beproeft mij waarlijk boos te maken, zegde Marie.

— Och kom, Marie, het wordt een warme dag vandaag, en ik heb juist eene lange woordenwisseling met Dolf gehad, die mij geweldig vermoeid heeft. Ei lieve, wees dus vriendelijk, en laat iemand eens in het licht van uwen glimlach rusten.

— Wat is er met Dolf? zegde Marie. De onbeschaamdheid van dien knaap begint tot eene hoogte te komen, die mij werkelijk onuitstaanbaar wordt. Ik wenschte maar dat ik een poosje naar mijnen zin met hem doen kon; ik zou hem wel klein krijgen.

— Wat gij daar zegt, lieve, antwoordde St-Clare, is weder een blijk van uwe gewone scherpzinnigheid. Wat Dolf betreft, de zaak is deze, dat hij zich zoolang moeite heeft gegeven om al mijne goede eigenschappen na te bootsen, dat hij eindelijk inderdaad met zich zelven en zijnen meester in de war geraakt en den een voor den ander houdt. Ik ben dus verplicht geweest hem zijne vergissing eens aan het verstand te brengen.

— Hoe zoo? zegde Marie.

— Wel, ik was verplicht hem duidelijk te doen verstaan, dat ik eenige van mijne kleeren liever voor mijn eigen gebruik wilde houden; ik heb zijne excellentie ook op een rantsoen van eau-de-cologne gesteld, en ben inderdaad zoo wreed geweest om hem tot een dozijn van kamerdoeksche zakdoeken te beperken. Dolf was daarover bijzonder geraakt en ik moest hem vaderlijk aanspreken om hem tot berusting te brengen.

— O, St-Clare, wanneer zult gij eens leeren hoe men zijne bedienden behandelen moet? Het is ijselijk, zooals gij alles toelaat, zegde Marie.

— Maar wel bezien, wat kwaad steekt er eigenlijk in, dat de arme jakhals naar zijnen meester wil gelijken? En als ik hem niet beter heb opgebracht, dan om hem zijn hoogste goed in eau-de-cologne en kamerdoeksche zakdoeken te doen vinden, waarom zou ik ze hem dan niet geven?

— En waarom hebt gij hem niet beter opgebracht? zegde Ophelia botweg.

— Te veel moeite; luiheid, Nicht, luiheid, die meer zielen bederft dan waarover gij knorren kunt. Als het niet door mijne luiheid was, zou ik zelf een volmaakte engel zijn. Ik begin haast te gelooven dat luiheid, zooals die dominee in Vermont zegde, nog meer dan de gierigheid de wortel van alle kwaad is; en dat is zeker eene gedachte om iemand onrustig te maken.

— Ik denk dat gij, slavenhouders, eene geduchte verantwoordelijkheid hebt, zegde Ophelia. Ik zou die voor geene duizend werelden willen hebben. Gij behoort uwe slaven op te voeden en hen te behandelen als redelijke wezens, als onsterfelijke wezens, waarmede gij voor Gods rechterstoel zult moeten komen. Zoo denk ik er over! zegde de goede oude, en liet aldus eensklaps al den ijver uitbarsten, dien zij den geheelen morgend in haar gemoed had opgekropt.

— Och kom, kom, zeide St-Clare opstaande, wat weet gij van ons?

Hij zette zich voor de piano en begon een levendig stuk te spelen. St-Clare had veel aanleg voor muziek en was een goed, ja zelfs verbazend vlug en schitterend pianist. Zijne vingers vlogen over de toetsen, terwijl hij het eene stuk na het andere speelde, gelijk iemand die zich zelven in een goed humeur wil spelen. Daarna schoof hij de muziek weg, stond op en zeide vroolijk :

— Welnu, Nicht, gij hebt ons eene goede les gegeven en uw plicht gedaan; en over het geheel acht ik u er te meer om. Ik twijfel niet of gij hebt mij een echten diamant van waarheid naar het hoofd gegooid, hoewel hij mij zoo vlak in het gezicht raakte, dat hij in het eerst niet naar waarde erkend werd.

— Wat mij betreft, ik zie niet dat zulk praten ergens toe dient, zegde Marie. Als iemand meer voor bedienden doet dan wij doen, zou ik wel eens willen weten wie; en het doet hun toch geen goed, geen zier; zij worden al erger en erger. Wat praten of zoo iets betreft, ik heb tegen hen gepraat, tot ik er moe van was, en hen hunnen plicht voorgehouden en dat in alles; en zij kunnen naar de kerk gaan wanneer zij willen, hoewel zij toch weinig van de preek verstaan, zoodat het hun toch niet veel baat of zij gaan, zou ik denken.

(Wordt voortgezet.)